

стражъ койго изничаше прѣзь прозор-
чето, като го видѣ да цалува стѣнѣтъ
и да си приказва самичтъ тѣй стра-
стно помысли че може да е полудѣлъ
или го е хванѣло огниа. За туй зав-
тече ся по-скоро при тъмничныйтъ лѣ-
каръ, който дойде навчасъ и съ стѣсне-
но сърдце го пыташе, какво му е.

— Нѣма ми нищо, отговори запрѣ-
ныйтъ, никога не съмъ ся осѣщаль по-
здразъ и по-честитъ.

— Чудна работа, и тая, казва лѣка-
рътъ; но кой съ здравъ умъ и съ здраво
тѣло человекъ ся радва като го турятъ
въ тъмницѣ! . . .

— Това е, казва му Графъ Волскый,
нѣщо което Господъ го знае и азъ; развѣ
има законъ въ Россіѣ който да въз-
брапява на запрѣныйтъ да не цѣлуватъ
стѣнѣтъ на тъмницѣтъ си?

— Тенджерата като ври, избѣсква
си капактъ, казва му лѣкарътъ усмих-
нато. Но нека имамы надѣждѣ че у-
трѣшнийтъ день ще бѣде по-спокоенъ.

— Лѣкарътъ казваше право, защото
страститъ не сѣ трайны. На утринѣтъ
запрѣныйтъ бѣше по-спокойнъ, и при-
мысляше въ себе си съ койцѣ цѣнѣ е